

ANDRÉ SOREL: symfonie in ZWART EN WIT

Deze nog zeer jonge kunstenaar (° 27 december 1939) heeft welbewust de moeilijke en vaak ook ontgoochelende weg naar de linogravure ingeslagen. In zijn klein, maar charmant atelier, zag ik ook enkele van zijn schilderijen: zeegezichten, die sprankelen van kleur. Er zit zéker een schilder in André Sorel, maar toch buigt hij zich vasthoudend over de linoleumplaten. Er wordt zóveel geschilderd, glimlacht hij. Dat getuigt van zijn streven en zijn zin naar oorspronkelijkheid.

Hij heeft ook een stuk van de zee in zich — hij is toch geboren Oostendenaar? — en van de tientallen linogravures, die hij rondom mij uitstalde, treffen het meest deze, die de zee als thema hebben. In zeer sobere, nu eens strakke, dan weer vloeiend-soepele lijnen, roept hij in zwart-wit golfslag, duin, branding, strand, golfbreker en dijk op. Smalle duinpaadjes lopen verloren in witte diepten. Witte meeuwen duiken in horizontwijd zwart, waarop een onzichtbare zon verblindend wit reflecteert.

Men kan aanvoeren dat het werk van André Sorel nog niet volrijp is, dat zijn enorme produktie geen continue stroom is van waardevolle werken, dat er wel eens té veel naar effect wordt gezocht — maar dat kunnen bezwaarlijk argu-

menten zijn om een tweeëntwintigjarige kunstenaar te laten vallen. Hij zoekt zijn weg, de enge poort om tot waarachtig kunstenaarschap te komen. Zoals bij de meesten zal dat tijd vergen en ook hard, hard werk.

De tijd heeft hij vóór zich en werken kàn hij! Als leerling aan de lagere school hield hij zich reeds bezig met linosnede en onder de impuls van zijn vader Gustaaf, die lang geen onbekende meer is in kunstschildermilieus, groeide het aantal linogravures in zeer snel tempo aan. Hij volgde cursussen aan de Academie te Oostende, illustreerde het blad van de school, waaraan hij zijn humanioradiploma behaalde, stelde reeds ten toon in Gent, in de '*Chèvre Folle*' te Oostende, in de hall van de Albertschool — samen met vader Sorel — en van 16 september tot 6 oktober hingen zijn werken in de galerie *Toulouse Lautrec*, eveneens te Oostende.

Vermelden we verder ook nog exposities, links en rechts, o. m. te Brugge, van een beperkt aantal linogravures, en de overhandiging van een werk aan de Sjah van Iran, bij gelegenheid van diens bezoek aan Oostende. Voorwaar een palmares, waarop niet velen aan hun tweeëntwintigste jaar kunnen bogen.

Opmerkelijk is bij André Sorel ook een zekere neiging naar de satire en de karikatuur: hij schiep een merkwaardige reeks maskers — wellicht niet zonder een tikje beïnvloeding door het werk van zijn beroemde stadsgenoot, James

Ensor — evenals zeer flink geslaagde spotprenten van plaatselijke 'grootheden' uit de wereld van de politiek, karikaturen zonder de minste zweem van boertigheid, waarin de '*clou*' verborgen zit tussen de wit-en-zwarte vlakjes en lijnen, en die vast niet zouden misstaan in een '*Salon van de Vlaamse Humor*'!

Jeugd, geestdrift, veelzijdigheid, werkkraft, de '*Lust zom Fabulieren*' in de zwart-witte symfonie van zijn linogravures en achter dat alles het kritische oog en de begrijpende stuw van vader Sorel, die, met het voortschrijden van de jaren, steeds enthousiaster wordt en die, toen ik zoon André bezocht, zijn vitaliteit uitschilderde in een forse straatgevel, een doek van respectabele afmetingen. Want de kunst zit de Sorels in het bloed: vader Gustaaf schildert, zoon Louis waagt de sprong in de poëzie en zoon André zoekt zijn weg in de linogravure.

André is de jongste. Hij verdient méér dan krediet en de tijd zal uitwijzen dat er, diep in hem, een waarachtig kunstenaar zit, die zich moet uitspreken in de soberheid van witte en zwarte vlakken en lijnen, schoonheid, die wij koudweg 'linogravure' noemen.

(Adres: Kerkstraat 46, Oostende).

Julien Van Remoortere